

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 27, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1367](#) 23-09-2025

Heeft de rechtbank bij beslissing over de ontvankelijkheid van het beklag ten onrechte geen toepassing gegeven aan de termijn als bedoeld in artikel 552a lid 3 Sv (drie maanden na eind van vervolgde zaak)?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1354](#) 23-09-2025

In hoeverre is het onderzoek ter terechtzitting nietig in hoger beroep?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1343](#) 23-09-2025

Beklag beslag, niet-ontvankelijkverklaring.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1324](#) 23-09-2025

Wist verdachte (bestuurder van auto) ten tijde van het voorhanden krijgen van auto dat het een door misdrijf verkregen goed betrof?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1323](#) 23-09-2025

Wist verdachte dat door hem bestuurde auto afkomstig was uit enig misdrijf?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1317](#) 23-09-2025

Kon het hof enkele verklaringen van verdachte aanmerken als kennelijk leugenachtig en daaraan redengevende betekenis toekennen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1315](#) 23-09-2025

Beklag, beslag ex artikel 94 Sv op camper met Duits kenteken onder ander dan klaagster (Duitse rechtspersoon) ter zake van verdenking van heling en verduistering, waarna camper is teruggegeven aan beslagene.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1228](#) 23-09-2025

Is de strafoplegging onbegrijpelijk, nu het hof volgens dictum geldboete van € 150 en taakstraf van 50 uren, subsidiair 25 dagen hechtenis, waarvan 20 uren, subsidiair 10 dagen hechtenis, voorwaardelijk heeft opgelegd, terwijl het hof blijkens de strafmotivering heeft bedoeld alleen taakstraf op te leggen?

RECHTSPRAAK

Is de strafoplegging onbegrijpelijk, nu het hof volgens dictum geldboete van € 150 en taakstraf van 50 uren, subsidiair 25 dagen hechtenis, waarvan 20 uren, subsidiair 10 dagen hechtenis, voorwaardelijk heeft opgelegd, terwijl het hof blijkens de strafmotivering heeft bedoeld alleen taakstraf op te leggen?

Is de strafoplegging onbegrijpelijk, nu het hof volgens dictum geldboete van € 150 en taakstraf van 50 uren, subsidiair 25 dagen hechtenis, waarvan 20 uren, subsidiair 10 dagen hechtenis, voorwaardelijk heeft opgelegd, terwijl het hof blijkens de strafmotivering heeft bedoeld alleen taakstraf op te leggen?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de strafoplegging, in het bijzonder over de oplegging van een geldboete.

Volgens het dictum heeft het hof de verdachte veroordeeld tot een geldboete van € 150 en een taakstraf van 50 uren, subsidiair 25 dagen hechtenis, waarvan 20 uren, subsidiair 10 dagen hechtenis, voorwaardelijk. De strafmotivering houdt in:

‘Alle omstandigheden afwegende acht het hof het, evenals de rechtbank en de advocaat-generaal, passend en geboden de verdachte ter zake beide bewezenverklarde feiten te veroordelen tot een taakstraf voor de duur van 50 uren subsidiair 25 dagen hechtenis, waarvan 20 uren subsidiair 10 dagen hechtenis voorwaardelijk, met een proeftijd van 2 jaren.

Met oplegging van een gedeeltelijk voorwaardelijke straf wordt enerzijds de ernst van het bewezenverklarde tot uitdrukking gebracht en wordt anderzijds de strafoplegging dienstbaar gemaakt aan het voorkomen van nieuwe strafbare feiten.’

Het hof heeft onmiskenbaar bedoeld slechts een taakstraf op te leggen en niet ook een

geldboete. De oplegging van een geldboete van € 150 berust daarom op een kennelijke misslag. Het cassatiemiddel klaagt hierover terecht. Tot cassatie hoeft deze misslag echter niet te leiden, omdat de Hoge Raad de uitspraak van het hof zo verstaat dat aan de verdachte geen geldboete maar uitsluitend een taakstraf van 50 uren, subsidiair 25 dagen hechtenis, waarvan 20 uren, subsidiair 10 dagen hechtenis, voorwaardelijk is opgelegd.

Beoordeling van het eerste en het derde cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 Wet RO).

Beslissing

De Hoge Raad:

- verstaat dat het hof geen geldboete maar slechts een taakstraf van 50 uren, subsidiair 25 dagen hechtenis, waarvan 20 uren, subsidiair 10 dagen hechtenis, voorwaardelijk heeft opgelegd;
- verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1228

Zaaknummer: 23/05066

Rechters: V. van den Brink

Advocaten: T. Kooijmans

Wetsartikelen: art. 300 lid 1 Sr en art. 13 lid 1 WWM

RECHTSPRAAK

Beklag, beslag ex artikel 94 Sv op camper met Duits kenteken onder ander dan klaagster (Duitse rechtspersoon) ter zake van verdenking van heling en verduistering, waarna camper is teruggegeven aan beslagene.

Beklag, beslag ex artikel 94 Sv op camper met Duits kenteken onder ander dan klaagster (Duitse rechtspersoon) ter zake van verdenking van heling en verduistering, waarna camper is teruggegeven aan beslagene.

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

Het gaat in deze zaak om de inbeslagneming onder een ander dan de klaagster van een camper. De rechtbank heeft het klaagschrift van de klaagster dat strekt tot teruggave aan haar van het in beslag genomen voorwerp ongegrond verklaard.

Uit de door de griffie van de Hoge Raad ingewonnen inlichtingen blijkt dat het in beslag genomen voorwerp is teruggegeven aan de beslagene.

Artikel 134 lid 2 aanhef en onder a Sv luidt:

‘Het beslag wordt beëindigd doordat hetzij

a. het inbeslaggenomen voorwerp wordt teruggegeven, dan wel de waarde daarvan wordt uitbetaald’.

Hieruit volgt dat het beslag inmiddels is beëindigd. Daarom zal de Hoge Raad het cassatieberoep van de klaagster niet in behandeling nemen.

Opmerking verdient nog het volgende. Het gaat in dit geval om een zaak waarin door verschillende partijen afzonderlijk klaagschriften zijn ingediend die betrekking hebben op hetzelfde in beslag genomen voorwerp. Voor een evenwichtige en doelmatige afdoening van zulke zaken verdient het aanbeveling dat de rechter – wanneer dat redelijkerwijs mogelijk is –

bevordert dat dergelijke klaagschriften gevoegd worden behandeld en vervolgens in één beschikking worden beoordeeld, zodat een daartegen gericht beroep ook de beslissing kan betreffen ten aanzien van de andere klager. (Vgl. HR 27 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BT8757, r.o. 2.4.)

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1315

Zaaknummer: 23/04099

Rechters: V. van den Brink

Advocaten: F. Posthumus en R. Kuiper

Wetsartikelen: art. 94 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof enkele verklaringen van verdachte aanmerken als kennelijk leugenachtig en daaraan redengevende betekenis toekennen?

Kon het hof enkele verklaringen van verdachte aanmerken als kennelijk leugenachtig en daaraan redengevende betekenis toekennen?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 Wet RO).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) het bewezen verklaarde.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4 en 6.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. In het licht van de beperkte mate van overschrijding van de redelijke termijn volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1317

Zaaknummer: 24/01877

Rechters: V. van den Brink

Advocaten: T. Kooijmans en F. Posthumus

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wist verdachte dat door hem bestuurde auto afkomstig was uit enig misdrijf?

Wist verdachte dat door hem bestuurde auto afkomstig was uit enig misdrijf?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de verdachte 'wist' dat de door hem bestuurde auto afkomstig was uit enig misdrijf.

Ten laste van de verdachte is bewezen verklaard dat:

'hij op 1 december 2021, te [plaats] één voorwerp, te weten een voertuig (Dacia Logan) voorhanden heeft gehad en daarvan gebruik heeft gemaakt, terwijl hij wist dat dit voorwerp onmiddellijk of middellijk, afkomstig was uit enig misdrijf.'

Deze bewezenverklaring steunt op de volgende bewijsmiddelen:

'1. Een proces-verbaal van aangifte d.d. 30 november 2021 van de politie, eenheid Noord-Nederland, met nr. PL1700-2021371871-2. Dit proces-verbaal houdt onder meer in - zakelijk weergegeven - (paginanummering ontbreekt):

als de op 29 november 2021 afgelegde verklaring van [aangever] :

Ik ben eigenaar van een personenauto van het merk Dacia, type Logan, donkerblauw, [kenteken] .

Op 28 november 2021 zag ik de auto nog staan. Ik heb de auto afgesloten. Toen ik op 29 november 2021 omstreeks 04:40 uur de auto weer in gebruik wilde nemen zag ik dat deze door onbekende(n) was weggenomen.

2. Een proces-verbaal van bevindingen d.d. 1 december 2021 van de politie, eenheid Den Haag, met nr. PL1500-2021352377-3. Dit proces-verbaal houdt onder meer in - zakelijk weergegeven -

(paginanummering ontbreekt):

als relaas van de betreffende opsporingsambtenaren:

Op 1 december 2021 kreeg ik een melding van een 'ANPR-hit' van een gestolen voertuig.

De hit bevatte de onderstaande gegevens:

Merk : Dacia

Model : Logan

Kleur : Blauw

Kenteken : [kenteken] (NL)

Ik zag dat er op 29 november 2021 aangifte was gedaan van diefstal van de Dacia Logan.

Na enige minuten zagen wij dat er een blauwe Dacia Logan ons passeerde, voorzien van het Nederlandse [kenteken] .

De man bleek te zijn genaamd:

[verdachte] , geboren op [geboortedatum] 1977 te [geboorteplaats] .

3. Een proces-verbaal aanhouding verdachte d.d. 1 december 2021 van de politie, eenheid Den Haag, met nr. PL1500-2021352377-2. Dit proces-verbaal houdt onder meer in - zakelijk weergegeven - (paginanummering ontbreekt):

als relaas van de betreffende opsporingsambtenaar:

Op woensdag 1 december 2021 hield ik te [plaats] , als verdachte aan:

Achternaam : [verdachte]

Voornamen : [verdachte]

Geboren : [geboortedatum] 1977

Geboorteplaats : [geboorteplaats] in Frankrijk

Geslacht : Man

Nationaliteiten : Franse en Kaapverdische

4. Een proces-verbaal van verhoor verdachte d.d. 1 december 2021 van de politie-eenheid Den Haag, met nr. PL1500-2021352377-10. Dit proces-verbaal houdt onder meer in - zakelijk weergegeven - (paginanummering ontbreekt):

als de op 1 december 2021 afgelegde verklaring van de verdachte:

Ik heb het voertuig geleend. Van [betrokkene 1] . En van hem is het voertuig. Het is niet van mij in ieder geval.

[betrokkene 1] is een kennis zeg maar. En waar hij woont en wat zijn achternaam is weet ik allemaal niet.

Ik heb het voertuig sinds gisteravond bij me. Ik heb het van [betrokkene 1] overhandigd gekregen.'

Het hof heeft over de bewezenverklaring verder overwogen:

'Uit de bewijsmiddelen volgt dat de verdachte midden in de nacht is aangetroffen als bestuurder van een auto die kort tevoren was gestolen. Hij was op weg naar zijn werk, aldus de verdachte. Hij verklaarde verder dat hij de auto had geleend van een kennis, ene [betrokkene 1]. Hij had de auto gisteravond van [betrokkene 1] 'overhandigd' gekregen. Behalve alleen zijn voornaam is de verdachte geen informatie over deze [betrokkene 1] bekend en heeft hij die ook niet gegeven. Wat zijn achternaam is en waar hij woont, weet de verdachte niet. Zijn verklaring kan daarom niet geverifieerd worden. Uit de verklaring van de verdachte blijkt voorts dat hij geen vragen heeft gesteld aan deze [betrokkene 1] over de herkomst van de auto. Het hof leidt uit de vorenstaande feiten en omstandigheden af dat de verdachte wist, dan wel de aanmerkelijke kans aanvaardde, dat de auto uit enig misdrijf afkomstig was.'

Uit de bewijsvoering kan niet zonder meer worden afgeleid dat de verdachte 'wist' dat de door hem bestuurde auto afkomstig was uit enig misdrijf. De uitspraak van het hof is in dat opzicht ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en

afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1323

Zaaknummer: 23/01090

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: C. Caminada en R. Kuiper

Wetsartikelen: 42obis lid 1 sub b Sr

RECHTSPRAAK

Wist verdachte (bestuurder van auto) ten tijde van het voorhanden krijgen van auto dat het een door misdrijf verkregen goed betrof?

Wist verdachte (bestuurder van auto) ten tijde het voorhanden krijgen van auto dat het een door misdrijf verkregen goed betrof?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 10-216667-21 onder 1 ten laste gelegde ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de auto 'wist' dat het een door misdrijf verkregen goed betrof.

Ten laste van de verdachte is in de zaak met parketnummer 10-216667-21 onder 1 bewezen verklaard dat:

'hij op 12 augustus 2021 te [plaats] , een auto (merk: Mercedes-Benz), voorhanden heeft gehad, terwijl hij ten tijde van het voorhanden krijgen van dit goed wist, dat het een door misdrijf verkregen goed betrof.'

Deze bewezenverklaring steunt op de volgende bewijsmiddelen:

'1. Een proces-verbaal van aangifte d.d. 12 augustus 2021 van de politie, eenheid Noord-Nederland, met nr. PL1700-2021249022-8. Dit proces-verbaal houdt onder meer in - zakelijk weergegeven - (blz. 5 e.v.):

als de op 12 augustus 2021 afgelegde verklaring van [aangever] :

Ik ben eigenaar van een personenauto van het merk Mercedes-Benz, type S-klasse, [kenteken] .

Op woensdag 11 augustus 2021 zag ik dat mijn personenauto door onbekende(n) was weggenomen.

2. Een proces-verbaal van bevindingen d.d. 12 augustus 2021 van de politie, eenheid Rotterdam, met nr. PL1700-2021249740-3. Dit proces-verbaal houdt onder meer in - zakelijk weergegeven - (blz. 9 e.v.):

als relaas van de betreffende opsporingsambtenaren:

Op 12 augustus 2021 reden wij te [plaats] . Wij hoorden dat er een voertuig voorzien van code300 (gestolen voertuig) in het bedrijfsprocessensysteem stond. Dit voertuig voorzien van het [kenteken] zou door een ANPR-camera zijn gesignaleerd op de [a-straat] te [plaats] . Wij zijn richting de laatstgenoemde locatie gereden en troffen het voertuig aan op de [b-straat] .

De bestuurder bleek te zijn:

[verdachte] , geboren [geboortedatum] 1977 geboren [geboorteplaats] .’

Het hof heeft over de bewezenverklaring verder overwogen:

‘De verdachte heeft op 12 augustus 2021 verklaard dat hij de auto, een Mercedes-Benz, type S-klasse, een uur of 7 in bezit heeft. Hij heeft de auto geleend van ene [betrokkene 1] , een kennis van hem van wie hij adres noch telefoonnummer kent. Hij kwam [betrokkene 1] toevallig tegen. Hij leende de auto van hem omdat de verdachte zijn spullen wilde ophalen in [plaats] . De verdachte heeft geen nadere vragen gesteld of nader onderzoek gedaan naar de herkomst van de auto, zo blijkt uit zijn verklaring.

Het hof is van oordeel dat gelet op voorgaande feiten en omstandigheden het op de weg van de verdachte had gelegen om nader onderzoek te doen naar de herkomst van deze - zeer luxe en kostbare - auto, hetgeen hij ten onrechte heeft nagelaten. Het hof acht daarmee bewezen dat de verdachte wist, althans gegeven de omstandigheden de aanmerkelijke kans aanvaardde, dat de auto was gestolen en dat opzetheling van de auto wettig en overtuigend is bewezen.’

De bewezenverklaring houdt onder meer in dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de auto ‘wist’ dat het een door misdrijf verkregen goed betrof. Dit onderdeel van de bewezenverklaring kan echter niet zonder meer worden afgeleid uit de bewijsvoering van het hof. De uitspraak van het hof is in dat opzicht ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het

onder 1 ten laste gelegde in de zaak met parketnummer 10-216667-21 en de strafoplegging;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1324

Zaaknummer: 23/01091

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: C. Caminada en R. Kuiper

Wetsartikelen: artikel 416 lid 1 sub a Sr

RECHTSPRAAK

Beklag beslag, niet-ontvankelijkverklaring.

Beklag beslag, niet-ontvankelijkverklaring.

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

Het cassatieberoep is gericht tegen een beschikking van de rechtbank waarbij een klaagschrift dat strekt tot teruggave van een auto, waarop naar aanleiding van een Europees bevroeringsbevel door omzetting conservatoir beslag is gaan rusten, ongegrond is verklaard.

De beschikking van de rechtbank houdt onder meer in:

‘De rechtbank stelt vast dat de Duitse autoriteiten een EOB hebben uitgevaardigd, in het kader van een lopend strafrechtelijk onderzoek naar (in ieder geval) genoemde [betrokkene 1] , op grond van welk onderzoek de onderhavige doorzoeking en inbeslagneming heeft plaatsgevonden. Dit EOB is door de officier van justitie erkend en tenuitvoergelegd.

De onderhavige auto is op grond van artikel 94 Sv in beslag genomen, in afwachting van een Europees Bevroeringsbevel ten behoeve van de ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel. Dat Europees Bevroeringsbevel (kenmerk: EBB-I-2024023085) is op 14 juni 2024 ontvangen. Het beslag op deze auto is op 27 juni 2024 omgezet naar conservatoir beslag, middels een machtiging conservatoir beslag door de rechter-commissaris belast met strafzaken bij deze rechtbank d.d. 25 juni 2024.

De Duitse autoriteiten hebben niet meegedeeld af te zien van dit beslag.

De inzet van de bevoegdheden is naar Nederlands recht rechtmatig geschied en er doen zich geen weigeringsgronden op grond van artikelen 5:4:4 of 5:5:16 Sv voor.

De rechtbank stelt vast dat ten aanzien van de inbeslagneming van de auto voldaan is aan de daarvoor in Nederland geldende formaliteiten.

Handhaving van het beslag op de auto is verder in lijn met het in het EBB beschreven doel van de beslaglegging.

Het beklag moet daarom ongegrond worden verklaard.'

Bij de stukken bevindt zich een bevroingscertificaat ('Sicherstellungsbescheinigung') van de Duitse autoriteiten van 14 juni 2024 als bedoeld in artikel 4 en 6 van de Verordening (EU) 2018/1805 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 inzake de wederzijdse erkenning van bevroingsbevelen en confiscatiebevelen (*PbEU* 2018, L 303/1). De inhoud van dit bevroingscertificaat is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.2.

De volgende bepalingen zijn van belang.

- Artikel 445 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv):

'Tegen beschikkingen staat hoger beroep of beroep in cassatie niet open en is een bezwaarschrift niet toegelaten, dan in de gevallen bij dit wetboek bepaald.'

- Artikel 552d lid 2 Sv:

'Beroep in cassatie kan door het openbaar ministerie worden ingesteld binnen veertien dagen na de dagtekening der beschikking, en door de klager binnen veertien dagen na de betekening.'

- Artikel 5.5.18 Sv, geplaatst in de Derde afdeling ('Bevroingsbevelen op grond van Verordening 2018/1805') van Titel 5 ('Europees bevroingsbevel') van het Vijfde Boek ('Internationale en Europese strafrechtelijke samenwerking') van het Wetboek van Strafvordering:

'Belanghebbenden kunnen zich schriftelijk beklagen over de beslissing van de officier van justitie tot erkenning en tenuitvoerlegging van een bevroingsbevel. De artikelen 552a, 552c tot en met 552d, eerste lid en 552e, eerste lid, zijn van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat de rechter niet treedt in een onderzoek naar de grondslag van het bevroingsbevel. Het beklag heeft geen schorsende werking.'

De rechtbank heeft vastgesteld dat de auto aanvankelijk op grond van artikel 94 Sv in beslag is genomen en dat dat beslag zijn aanleiding vond in een Europees onderzoeksbevel, en dat daarna het beslag is omgezet naar een conservatoir beslag dat zijn aanleiding vond in een Europees bevroingsbevel.

In het op dit bevroingsbevel toepasselijke artikel 5.5.18 Sv zijn enkele bepalingen uit Titel IX 'Beklag' van het Vierde Boek van het Wetboek van Strafvordering van overeenkomstige toepassing verklaard. Daaronder is echter niet begrepen artikel 552d lid 2 Sv.

Op grond van artikel 445 Sv staat tegen beschikkingen cassatieberoep alleen open in de gevallen in dat wetboek bepaald. Dat wetboek bevat geen bepaling op grond waarvan cassatieberoep openstaat tegen een beschikking als deze. Zo'n bepaling is ook in een andere wet niet te vinden. Daarom kan de Hoge Raad het cassatieberoep van de klager niet in behandeling nemen.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1343

Zaaknummer: 24/03038

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: F. Posthumus en T. Kooijmans

Wetsartikelen: art. 445

RECHTSPRAAK

In hoeverre is het onderzoek ter terechtzitting nietig in hoger beroep?

In hoeverre is het onderzoek ter terechtzitting nietig in hoger beroep?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het onderzoek op de terechtzitting in hoger beroep van 16 augustus 2023 en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak nietig zijn, omdat geen proces-verbaal van die terechtzitting is opgemaakt.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1354

Zaaknummer: 24/00558

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Wetsartikelen: art. 326 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft de rechtbank bij beslissing over de ontvankelijkheid van het beklag ten onrechte geen toepassing gegeven aan de termijn als bedoeld in artikel 552a lid 3 Sv (drie maanden na eind van vervolgte zaak)?

Heeft de rechtbank bij beslissing over de ontvankelijkheid van het beklag ten onrechte geen toepassing gegeven aan de termijn als bedoeld in artikel 552a lid 3 Sv (drie maanden na eind van vervolgte zaak)?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de rechtbank bij haar beslissing over de ontvankelijkheid van het beklag ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan de termijn die wordt bedoeld in artikel 552a lid 3 Sv.

De procesgang in deze zaak, de stukken en de relevante onderdelen uit de beschikking van de rechtbank zijn weergegeven en samengevat in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2 en 3.3. De beschikking van de rechtbank houdt onder meer in:

Het klaagschrift strekt tot afgifte/teruggave van het in beslag genomen voorwerp, te weten: een geldbedrag van € 170.100,-.

De raadkamer heeft kennis genomen van:

* de inhoud van een afschrift van drie processen-verbaal met BVH-nummer 2017248982 en de respectieve documentcodes 20200803.1102, 20221227.0942 en 20240412.0815,

* van de beslissing van de enkelvoudige raadkamer van deze rechtbank van 9 oktober 2022,

* van de sepotbeslissing van 27 oktober 2023, inhoudende dat klagster niet langer wordt vervolgd wegens witwassen,

* van de beslissing van de enkelvoudige raadkamer van deze rechtbank van 21 november 2023 (de Hoge Raad begrijpt: 5 december 2023),

* van voornoemd klaagschrift, en

* van het schriftelijk advies van de officier van justitie d.d. 26 april 2024.

De raadkamer heeft op 7 mei 2024 klagster, haar raadsman en de officier van justitie [naam 1], in openbare raadkamer gehoord.

Uit de stukken en het verhandelde in raadkamer is het volgende gebleken:

1. onder [betrokkene 1] is op 14 augustus 2017 op de voet van artikel 94 Sv in beslag genomen: voornoemd geldbedrag;
2. [betrokkene 1] heeft geen afstand gedaan van hetgeen in beslag is genomen;
3. klagster heeft gesteld rechthebbende te zijn van hetgeen in beslag is genomen;
4. het beslag is gelegd in het kader van een strafrechtelijk onderzoek tegen [verdachte] als verdachte.

Op grond van de stukken moet [betrokkene 1] als belanghebbende worden aangemerkt in de zin van artikel 552a Sv. [betrokkene 1] is op de hoogte gebracht van het onderhavige klaagschrift, de behandeling in raadkamer en is gewezen op de mogelijkheid zelf de teruggave te vragen.

[betrokkene 1] en haar echtgenoot zijn verschenen in de raadkamer.

Beoordeling

Standpunt van klagster

De raadsman van klagster heeft – kort samengevat – aangevoerd dat het bij een opgraving in de tuin van klagsters voormalige woning gevonden geldbedrag rechtstreeks afkomstig is uit de opbrengsten van klagsters voormalige, aanvankelijk gedoogde, coffeeshop [A]. Klagster heeft over de herkomst van dit geld een concrete en verifieerbare verklaring afgegeven bij haar verhoor door de politie.

Standpunt belanghebbende

De belanghebbende maakt aanspraak op het geldbedrag als eigenaar van de gevonden schat, tenzij blijkt dat anderen een sterker recht hebben op het in beslag genomen goed.

Standpunt van het Openbaar Ministerie

De officier van justitie meent dat klaagster primair niet-ontvankelijk is in haar beklag omdat er niet tijdig is geklaagd na de inbeslagneming respectievelijk het sepot.

Klaagster is bovendien geen belanghebbende: zowel de politie als het OM gaat ervan uit dat het geldbedrag eigendom was van de op 22 februari 2020 overleden [verdachte] en dat het afkomstig is uit enig misdrijf en daarmee vatbaar voor verbeurdverklaring gezien de vindplaats, de verpakking, de coupures en de van toepassing zijnde witwastypologieën.

De raadkamer overweegt als volgt.

Op 14 augustus 2017 is beslag gelegd op een geldbedrag van € 170.100, dat (in een getapete plastic doos, in coupures van € 500 en € 200) is aangetroffen in een tuin van een woning aan de [a-sstraat 1] in [plaats] waar klaagster gewoond heeft en ingeschreven stond tot 28 juni 2015. Dit beslag is gelegd ter waarheidsvinding en ter verbeurdverklaring onder [betrokkene 1], de nieuwe bewoonster van dat perceel.

Klaagster is op 6 augustus 2020 als verdachte gehoord door de politie over dit gevonden geldbedrag en heeft toen van de beslaglegging kennis gekregen. Klaagster stelt dat het beslag moet worden beëindigd en het geld aan haar moet worden teruggegeven, omdat klaagster eigenaar zou zijn van dit geldbedrag en het geld niet afkomstig is uit enig misdrijf.

Klaagster heeft eerder – op 9 oktober 2022 – een klaagschrift ingediend met dezelfde conclusie: afgifte/teruggave van dit geldbedrag aan haar. Dat klaagschrift is bij beslissing van 13 december 2022 door de rechtbank niet-ontvankelijk verklaard vanwege het verstrijken van de termijn van twee jaren na inbeslagneming.

De strafzaak tegen klaagster, inhoudende het witwassen van het geldbedrag van € 170.100, is op 27 oktober 2023 geseponeerd wegens onvoldoende bewijs.

De rechtbank heeft ten slotte op 5 december 2023 beslist dat de strafzaak tegen klaagster geëindigd is.

Wanneer de zaak (nog) niet vervolgd is, geldt de termijn voor beklag van art. 552a lid 4 Sv (twee jaar na inbeslagneming, waarbij voor het ‘zo spoedig mogelijk’ acht wordt geslagen op het moment van kennisneming van het beslag). Die twee jaar zijn verlopen. Dat moet (opnieuw) leiden tot niet-ontvankelijkheid van dit beklag. Dat inmiddels een strafzaak tegen klaagster als verdachte was gestart en vervolgens geseponeerd maakt de zaak niet tot ‘vervolgde zaak’ waar artikel 552a lid 3 Sv naar verwijst (HR 15 oktober 2019, ECLI:NL:HR:2019:1583). De beslissing van 5 december 2023 brengt hierin ook geen

verandering.

Ten overvloede overweegt de raadkamer dat dit een en ander de plicht van het OM tot teruggave van het beslagene zodra het belang van de strafvordering het voortduren van het beslag niet meer vordert, niet opheft. Bij dat belang van strafvordering zijn vraagtekens te plaatsen, omdat de officier van justitie verbeurdverklaring voorziet, maar de enige mogelijke verdachte in verband waarmee dit zou kunnen worden bevolen, is overleden, terwijl de zaak tegen de andere verdachte (klaagster) is geseponeerd.

De rechtbank verklaart de klaagster niet-ontvankelijk in haar beklag.

Uit de beschikking van de rechtbank volgt dat het geldbedrag van € 170.100 op grond van artikel 94 Sv is in beslag genomen. De rechtbank heeft vastgesteld dat, telkens zonder dat door het openbaar ministerie een rechter in de zaak is betrokken, het openbaar ministerie de zaak tegen de klaagster op 27 oktober 2023 heeft geseponeerd en dat de rechtbank op 5 december 2023 op grond van artikel 29f Sv heeft beslist dat de zaak tegen de klaagster is geëindigd. In zo'n geval is sprake van een situatie waarin geen vervolging is ingesteld als bedoeld in artikel 552a lid 4 Sv, zodat een beklag uiterlijk binnen twee jaren na de inbeslagneming moet zijn ingediend. Het cassatiemiddel stuit hierop af.

Opmerking verdient het volgende. In dit geval kan de klaagster zich – als gevolg van de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.14 aangeduide beperkingen die de huidige regeling van de beklagtermijn in artikel 552a lid 3 en 4 Sv met zich brengt – niet op grond van artikel 552a Sv beklagen over het uitblijven van een last tot teruggave van een voorwerp. Dat doet echter niet af aan het feit dat in het geval het belang van de strafvordering het voortduren van het beslag niet vordert, het openbaar ministerie op grond van artikel 116 Sv over de beslaglegging zal moeten beslissen en het beslag in beginsel zal moeten beëindigen (vgl. HR 15 oktober 2019, ECLI:NL:HR:2019:1583).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1367

Zaaknummer: 24/02055

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Wetsartikelen: artikel 552a Sv